

dem i den paagjældende Commune, eller om han skal skaffe Huusly til dem i en anden. Da det er sagt i sin Almindelighed, saa maa man antage, at Amtmanden maa kunne skaffe Huusly til dem paa et andet Sted, og det vil han ogsaa sædvanlig blive nødt til; thi, naar Communeraadet ikke selv har kunnet skaffe Huusly i Communen, saa vil Amtmanden, som er længere borte, vel endnu vanskeligere kunne det; men, naar han saa skal skaffe dem Huusly et andet Sted, maaskee nærmere ved ham selv, i en Kjøbstad eller paa saadan Maade, saa bliver jo hele Hensigten af Loven paralyseret; thi derved blive disse Folk revne ud af den Kreis, som Loven gaaer ud paa at hjemle dem Leilighed og Udgang til at blive i.

Ordføreren: Det, som den ærede sidste Taler bragte under Forhandling, har ikke været under Dmtale i Udvalget, men det skulle vi tage under Dverveelse, hvis man maatte gaae ind paa det hele Lovforslag; det er vistnok rigtigt, at man gaaer nærmere ind paa at bestemme det.

Sjæring: Jeg troer, at, naar man seer lidt dybere ind i Sagen, saa forsvinde Banskfelighederne. Amtmanden vil blive nødt til at skaffe dem Huusly, hvor han kan, indtil han for Communens Regning i Communen selv faaer bygget et Huus; det er den simpleste Udvei. Naar en Commune først har seet det ssee, saa falde alle Banskfeligheder bort, og saa finde de bestandig Huusly for Fremtiden; det er dette, som skal gjøres for den mellemiggende Tid. Dersom Mandens Næringsvei bliver nedlagt, saa gives ham det Fornødne paa Communens Regning, indtil han finder Plads der, hvor han kan drive sin Næring; saasnart man blot gaaer denne Vej, og Amtmanden begriber, at dette ligger i Paragraphen, saa ville Banskfelighederne være forsvundne, saa ere de ikke mere, thi de ere kun store for Diebliffet, fordi man vil gjøre dem store, og de ere saa simple, som de kunne være, naar den gode Villie eller Tvang er forhaanden.

Ordføreren: Jeg troer dog, at det kunde trænge til udtryffeligt at fremhæves, i særdeleshed da man jo seer, at det kan, forstaaes saaledes, som den ærede Rigsdagsmand for

Alborg Amts 5te District (F. A. Hansen) har forstaaet det; jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig ikke at være klart, at der paahviser Amtmanden den Forpligtelse at skaffe den Huusvilde endelig Bolkig i selve Sognet, og det trænger vistnok af den Grund til nærmere Dverveelse.

F. A. Hansen: Det glæder mig at have havt Leilighed til at bemærke, hvilke særdeles betydelige Banskfeligheder det vilde have, og hvilken betydelig Befolkning det vilde medføre for Communerne, dersom man antog hele dette Lovforslag. Communerne vilde herved i det Hele taget blive indviklede i en Vay af Banskfeligheder og Besværligheder, som vilde være hartad uoverkommelige for dem.

Indenrigsministeren: Jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg dog ikke kan antage, at Paragraphen, saaledes som den er affattet, hjemler Amtmanden Ret til at give Godtgjørelse for Næringstab, som den ærede Forslagsstiller fremhævede.

G. S. Hansen: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, naar Communen opfylder sin Pligt efter Loven, saa er den ikke udfat for det Allermindste.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fik man til Afstemning hvorved

1) § 7, saalydende:

„Naar Sogneforstanderskabet til Byggeplads vælger en Grund, der bruges af en Anden end Eieren, maa Brugerens ogsaa tilkaldes, og har han da, med Hensyn til Valget af Pladsen og med Hensyn til Bestemmelsen af Bederlagets Størrelse, de samme Rettigheder, som i den forannævnte Lov af 4de Juli 1850 §§ 2 og 3 er givet Eieren, og lige med denne. Derhos bliver Bederlaget, naar Brugerens fordrer det, for hans Brugstid at ansætte til en aarlig Afgift i Korn, der hvert Aar skal betales efter Capitelstarten for Aarets Afgrøde. Er Eieren ved den bestaaende Brugscontract's Dphør ikke tilfreds med det hidtil erlagte aarlige Bederlag, forholdes der efter Bestemmelserne i den nævnte Lov af 4de Juli 1850 § 3.“

vedtoges med 53 Stemmer mod 14.

2) § 8, saalydende:

„Det paaligger Amtmanden, paa vedkommende Communes Befolkning, at skaffe Huusly til de